

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. IV. Vtrum prædestinatio Christi sit causa nostræ prædestinationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

ipse esset Filius Dei. simili modo loquitur cap. 15. de
prædestinatione sanctorum, & cap. ult. de bono
perseuerantiæ.

Verum quia August. in mysterio Incarnationis
sape ut solet concreto pro abstracto, vt loco cita-
to Enchiridij; cum homo non fuerit copulatus
verbo Dei in vniuersam personam, sed ipsa humani-
tas; item cap. 15. de predestinatione sanctorum,
ubi ait, hominem assumptum a Dei verbo; minus
efficaciter ex illo hac posterior sententia probatur
vt etiam aduertit Vasquez. Adde vltimum tes-
timonium sumptum ex cap. vlt. de bono perfe-
rentiae ad rem non videri; quia aliud est homi-
nem predestinari ad dignitatem capitis, de quo
agitur loco citato; aliud vero ad hoc vt sit Filius
Dei, & prius potest esse verum posteriore existen-
tialo.

Idem sentiunt de hac propositione, *Christus ut homo est predestinatus ut sit Filius Dei naturalis*. videri potest S. Tho. art. sequenti in corpore.

Verum licet nos possimus præscindere hunc hominem vel etiam Christum vt hominem à determinata subsistentia, atque aded concipere hunc hominem prius ratione quàm concipiamus esse Filium Dei; id non videtur sufficere vt hic homo dicatur prædestinatus vt sit Filius Dei. Nam obiectum prædeterminationis non solum à nobis, sed etiam à Deo debet saltem ratione præconciipi termino ad quem prædestinatur: quia, quando aliquid prædestinatur ad aliud tanquam ad terminum, ipsemet prædestinans debet præconciipere id quod prædestinatur tanquam destinatum ab eo ad quod prædestinat, & ad quod ordinat. Porro Dominus Deus in Christo non præconciipit hunc hominem, neque abstrahit in hoc homine subsistentiam in consensu ab hac subsistentia, sed cognoscit determinatam subsistentiam; cum huiusmodi abstractione oriatur ex imperfectione nostra, ex qua fit vt rem inadquæte concipere possimus; quod nullo modo potest Deo conuenire, qui vnamquamque rem vfque ad vltimum gradum determinatè cognoscit.

Vnde licet Deus cognoscat humanitatem Christi
posse hanc vellit subsistentia subsistere, cognoscat
autem futurum eundem hominem quacunque demum
subsistentia subsisteret humanitas Christi; quia ta-
men non abstrahit subsistentiam in consulo à sub-
sistentia per quam ipsa subsistit Christi humanitas,
sed illam ipsam determinat cognoscit non cogno-
scit prius ratione hunc hominem in Christo quam
hypothalam Filij Dei, & proinde non videtur posse
dè predestinasse hunc hominem vt esset Filius Dei,
quoniam non simpliciter apprehensione possumus ad-
cipere hunc hominem tanquam predestinatum ad
esse Filij propter rationem secundam sententiam.

Ex his concludo priorem sententiam videri probabiliorem.

ARTICVLVS III.

*Vtrum prædestinatio Christi sit nostræ
prædestinationis exemplar?*

RESPONDET I. non esse secundum ipsum actum
prædestinationis: quia actus prædestinationis
quem habuit Deus de Christo, non est causa ipsius
actus quo nos prædestinat.

Respondet 2. prædestinationem Christi consideratam quoad ipsum effectum, esse exemplar nostræ prædestinationis, seu prædestinatione Christi passivè sumptam esse exemplar nostræ prædestina-

tionis; quod etiam docent communiter Theologi
& patet ex Apostolo ad Rom. 8. *Quos præfinit &
prædestinauit conformes fieri imaginis Filij sui.*

ARTICVLVS IV.

*Utrum prædestinatio Christi sit causa
nostræ prædestinationis?*

RESPONDET cum distinctione quâ superiori art. vñs est. scilicet prædestinationem Christi quantum ad ipsum actum prædestinationis non esse causam nostræ prædestinationis; prædestinationem verò consideratam quoad effectum esse causam nostræ prædestinationis. Vt autem patet ex textu intelligit de causa meritoria. videri potest Conc. Triid. sess. 6. cap. 7. & dicta q. 19.

QVÆSTIO XXV.

De adoratione Christi.

D V B I V M.

Quid sit adoratio.

DVBIVM hoc præmittitur ad commodiorem dicendorum intelligentiam; ad quod breuiter

Respondet adorationem hoc vel simili modo posse describi; quod sit honor exhibitus in protectionem nostræ submissionis, & excellentiæ alterius. Qui enim alterum adorat, id facit ex quadam affirmatione illius supra se, & ex affectu eandem excellentiam protestandi, genuflectendo, caput apertendo &c.

Contrauertitur autem num ad adorationem
proprie dictam requiratur aliquis actus externus
corporis.

Affirmant aliqui. Vsq. lib. 1. de adoratione disp. 1. cap. 4. qui plures citat. Negant plures ab eodem relati cap. 2. item Suarez disp. 51. sect. 2. Lorca disp. 86. membro 3. Malderus de iustitia tract. 10. cap. 1. dub. 3. qui censent adorationem Solis actibus internis exhiberi posse.

Quæ sententia videtur verior; cū ex scriptura habeamus Angelos Deum adorare; nihil autem cogat adorationem sumere improprie; igitur iuxta regulam receptam interpretum scripture, debet sumi proprie; & proinde adoratio proprie sumpta potest Angelis competere. 2. non videtur negandum quin Angeli possint veros humilitatis actus exercere; igitur & adorationis, cū actus qui sunt humilitatis, possint esse adorationis ex sola diversitate nominum ex quo procedunt.

Et licet non omnes actus interni videantur apti
vt in his adorationis ratio inueniatur, vt optime no-
tat Lorca suprà; nihilominus non videtur impossi-
bile quò minus dentur aliqua signa proportionata
naturæ angelicæ, quibus Deum adorent; quamuis
huiusmodi signa eorumque natura in particulari
nobis sint ignota.

Quia excellentia propter quam aliquis hono-
ratur & adoratur est varia, scilicet divina & increa-
ta; item creata, &que vel supernaturalis ratione
donorum supernaturalium vi gratie, gloria, doni
prophetie, &c; vel naturalis, ratione perfectionis
cuiusdam naturalis, scientie, prudentie, potestatis
cuiusdam equilis, &c. fit vt adoratio non sit vnus
& eiusdem rationis, sed alia tribuatur Deo, pro-
pter

Resp.

22.

Sensus res-
ponſionis
D. Thom.

I.

Descriptio
adoratio-
nis.

Vasquez.

Suarez.
Lorca.
Malder.
20

Verius vi-
detur ad
rationem
solis acti-
bus inter-
nis exhibe-
ri posse.

Non om-
nes actus
interni vi-
dentur ap-
ut in eis ra-
tio adora-
tionis in-
ueniatur.

3.

Varia ad-
rationis
species.